

ประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของข้อที่สี่สิบ - เลขสิบแปด

วิบัติประการที่สอง - ภาคที่ห้า

Jeff Pippenger

2026-07-15

“กัญแจ” ที่เป็นตัวแทนของยุทธการแห่งนีเวห์ในวิวรณ์บทที่เก้า

ได้สำเร็จเป็นจริงด้วยประวัติศาสตร์ที่ก่อให้เกิดจุดเปลี่ยน ซึ่งแน่นอนว่านั่นคือหน้าที่ของกัญแจ
ข้ออ้างของข้าพเจ้าคือ

ยุทธการแห่งนีเวห์มิได้เป็นเพียงกัญแจทางประวัติศาสตร์ที่บ่งชี้การผงาดขึ้นของอิสลามเท่านั้น

แต่ยังเป็นกัญแจเชิงพยากรณ์ด้วย พลวัตเชิงพยากรณ์ของยุทธการนั้นทำให้เส้นสายทั้งปวงของอาณาจักรต่าง
ๆ ในคำพยากรณ์แห่งพระคัมภีร์ ดังที่ได้วางไว้ในดาเนียลและวิวรณ์

เข้าสู่ความสอดคล้องกับดาเนียลบทที่สิบเอ็ด และในการนี้

ก็ทำให้อาณาจักรเหล่านั้นทั้งหมดสามารถเป็นพยานต่อหอกข้อสุดท้ายของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด

และที่สำคัญยิ่งกว่านั้น—เพื่อเปิดผนึกประวัติศาสตร์เร้นลับภายนอกของข้อที่สี่สิบ II

และเราจะมอบกัญแจแห่งอาณาจักรสวรรค์แก่ท่าน; สิ่งใดก็ตามที่ท่านจะผูกมัดไว้ในแผ่นดินโลก

สิ่งนั้นจะถูกผูกมัดไว้ในสวรรค์; และสิ่งใดก็ตามที่ท่านจะปล่อยออกในแผ่นดินโลก

สิ่งนั้นจะถูกปล่อยออกในสวรรค์ มัทธิว 16:19

การปลดปล่อยและการผงาดขึ้นของอาณาจักรแห่งโมฮัมเหม็ด

ยุทธการแห่งนีเวห์ในปี 627 เป็นเครื่องหมายแห่งการเริ่มต้นของช่วงสิบปีสุดท้ายแห่งอาณาจักรเปอร์เซีย

ซึ่งได้พ่ายแพ้ด้วยกลยุทธ์ของโรม พร้อมกับหมอกแห่งพระญาณเหนืออำนาจของพระเจ้า

ยุทธการนั้นเป็นจุดหักเหซึ่ง ณ จุดนั้นเอง กองทัพหะซิมียะฮ์ของมุฮัมมัดเริ่มผงาดขึ้น ยุทธการดังกล่าวได้ขจัดส

งเหนียวรังประการหนึ่งซึ่งเคยดำรงอยู่—สิ่งเหนียวรังซึ่งตามทฤษฎีแล้วคงจะยังคงอยู่ต่อไป

หากทั้งโรมและเปอร์เซียต่างยังคงรักษากำลังของตนไว้ได้ แต่ทำได้เป็นเช่นนั้นไม่

การยับยั้งและการปล่อยออก

ในการแทนภาพเชิงพยากรณ์ของศาสนาอิสลาม เราพบทั้งการยับยั้งและการปล่อยศาสนาอิสลาม

ตั้งแต่การเริ่มต้นแรกสุดที่พระคัมภีร์ได้กล่าวถึงเรื่องนี้

เมื่อซาราคัมไนมน้ำอับราฮัมให้ยับยั้งฮาการ์และอิซมาเอล.

และซารายกล่าวแก่อับราฮัมว่า “ความผิดของข้าพเจ้าขอให้ตกอยู่บนท่านเกิด

ข้าพเจ้าได้มอบสาวใช้ของข้าพเจ้าไว้ในอ้อมอกของท่านแล้ว และเมื่อนางเห็นว่าตนตั้งครรภ์

นางก็ดูหมิ่นข้าพเจ้าในสายตาของนาง ขอพระยาห์เวห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพเจ้ากับท่านเกิด”

แต่อับราฮัมกล่าวแก่ซารายว่า “ดูเถิด สาวใช้ของท่านอยู่ในมือของท่าน

จงกระทำแก่นางตามที่ท่านเห็นชอบเกิด” และเมื่อซารายกระทำแก่นางอย่างทารุณ

นางก็หนีไปจากหน้านาง ปฐมกาล 16:5, 6

แม้ก่อนเหตุการณ์นั้นเอง เหตุที่ฮาการ์ถูกนำเข้าสู่เรื่องเล่าเชิงพยากรณ์ก็เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรง

“ยับยั้ง” ซาราคัมจากการมีบุตร

ฝ่ายซารายภรรยาของอับรามนั้นยังไม่ได้คลอดบุตรให้แก่เขาเลย นางมีสาวใช้คนหนึ่ง เป็นหญิงอียิปต์ ชื่อฮาการ์ และซารายกล่าวแก่อับรามว่า “ดูเถิด บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงห้ามมิให้ข้าพเจ้ามีบุตร ข้าพเจ้าขอท่าน จงเข้าไปหาสาวใช้ของข้าพเจ้า บางทีข้าพเจ้าอาจจะได้บุตรโดยนาง” และอับรามก็ฟังเสียงของซาราย ปฐมกาล 16:1, 2

“กุญแจ” ในวิวรณ์บทที่เก้า ซึ่งได้ถูกมอบแก่โมฮัมเหม็ด และต่อมาได้สำเร็จเป็นจริงโดยยุทธการที่นินะเวห์ เป็นสัญลักษณ์แห่งการยกเลิก “เครื่องยับยั้ง” ที่มีต่อศาสนาอิสลาม ณ ช่วงเวลาใดช่วงเวลาหนึ่งในประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์

“เหล่าทูตกำลังยึดกุมลมทั้งสี่
ซึ่งพรณนาไว้เป็นม้วนอันร้ายที่พยายามจะหลุดพ้นและโผนทะยานไปเหนือพื้นพิภพทั่วทั้งสี่
นำความพินาศและความตายไปตามทางของมัน” Manuscript Releases, volume 20, 217.

“ความรุ่งเรืองและความเสื่อม” ของอาณาจักรของมุฮัมมัดนั้น มิได้ถูกนำเสนอมากนักในฐานะความรุ่งเรืองและความเสื่อม หากแต่ในฐานะ “การปล่อย” และ “การยับยั้ง” เมื่ออิสลามถูกปล่อยออกในเชิงคำพยากรณ์ การปล่อยนั้นได้ถูกแสดงให้เห็นโดยยุทธการที่นินะเวห์

มีเพียงวิบัติทั้งหลายเท่านั้น

ในบรรดาแตรทั้งเจ็ดนั้น

มีเพียงแตรวิบัติของอิสลามเท่านั้นที่ทอดยาวครอบคลุมประวัติศาสตร์ในฐานะอำนาจที่ดำรงอยู่อย่างต่อเนื่อง นับตั้งแต่เวลาที่มันถูกนำเข้าสู่ประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์เป็นครั้งแรก จนถึงการสิ้นสุดแห่งพระกรุณา แตรสี่ประการแรกซึ่งนำมาซึ่งการพิพากษาต่อโรมตะวันตกนั้น เป็นภาพแทนของ Odoacer, Genserich, Atilla the Hun และ Alaric

ด้วยเหตุนี้จึงเป็นแบบอย่างของอำนาจพิพากษาโดยพระญาณสอดส่องสี่ประการในวาระสุดท้าย

แต่คู่ขนานในยุคปัจจุบันของมันมิใช่ผู้สืบเชื้อสายโดยตรงจากอำนาจโบราณทั้งสิ้น

หาเป็นเช่นนั้นไม่กับแตรวิบัติ เมื่ออิสลามเข้าสู่ประวัติศาสตร์แล้ว

มันก็ดำเนินต่อไปตามแนวสายตรงแห่งการปลดปล่อยและการยับยั้ง

จนกระทั่งถูกปลดปล่อยอย่างเต็มที่เมื่อสิ้นสุดแห่งพระกรุณา สำหรับแตรวิบัติที่ “กุญแจ” แห่ง ‘การปลดปล่อย’ ถูกกำหนดหมายไว้โดยยุทธการที่นินะเวห์

นิโคมีเดีย และวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1299

ผู้บุกเบิกทั้งหลายได้ระบุไว้อย่างถูกต้องว่า วันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1299

เป็นจุดเริ่มต้นของระยะเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบปี ซึ่งสิ้นสุดลงในวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1449

และซึ่งต่อมาก็คือจุดเริ่มต้นของระยะเวลาสามร้อยเก้าสิบเอ็ดปีและสิบห้าวัน อันสิ้นสุดลงในวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840

ในบทความก่อนหน้านี้ เราได้ชี้ให้เห็นถึงการล้อมเมืองในช่วงปี 1333 ถึง 1337 ซึ่งสุลต่านออร์ฮัน กาซี (พระโอรสของออสมันที่ 1 ผู้สถาปนาออตโตมันเบย์ลิก) ได้นำมาสู่เมืองนิโคมีเดีย

เมื่อพระองค์ทรงเข้าปิดล้อมเมืองนิโคมีเดียอันสำคัญของไบแซนไทน์

การล้อมเมืองครั้งนี้เป็นบทสรุปของสงครามต่อต้านนิโคมีเดียซึ่งได้เริ่มต้นขึ้นโดยออสมันพระบิดาของพระองค์ หนึ่งร้อยห้าสิบปีแห่งวิรณภัย บทที่เก้า ข้อสิบ เริ่มต้นขึ้นเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1299

และในฐานะที่เป็นจุดเริ่มต้นของคำพยากรณ์

ประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับวันเริ่มต้นนั้นย่อมต้องได้รับการพิจารณา ออสมันที่ 1

(ผู้สถาปนาราชวงศ์ออตโตมัน) เป็นพระบิดาของสุลต่านออร์ฮัน กาซี ผู้ซึ่งในวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1299

ได้รับชัยชนะสำคัญในระยะแรกเหนือจักรวรรดิไบแซนไทน์ในการยุทธแห่งบาเฟียส ซึ่งอยู่ในเขตนิโคมีเดีย ใกล้กับเมืองนิโคมีเดีย เมืองหลวงอันสำคัญยิ่งในประวัติศาสตร์โรมันและไบแซนไทน์ยุคต้น

พระบิดาและพระบุตร

วันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1299

กองกำลังของออสมันได้เอาชนะกองทัพไบแซนไทน์ซึ่งนำโดยผู้ว่าการท้องถิ่นคนหนึ่ง การรบครั้งนี้ถือกันว่าเป็นหนึ่งในความสำเร็จทางทหารอิสระครั้งสำคัญยุคแรกของออสมัน ภายหลังจากที่เขาได้เริ่มรบอำนาจในปีที่เนีย (อนาโตเลียตะวันตกเฉียงเหนือ) แล้ว เหตุการณ์ดังกล่าวนับเป็นก้าวสำคัญในการเปลี่ยนผ่านจากเบย์ลิกตริกขนาดเล็ก (นครรัฐของชนเผ่า) ไปสู่อำนาจที่กำลังรุ่งขึ้น ซึ่งในที่สุดจะทำลายและพิชิตดินแดนของไบแซนไทน์ วันที่นั้นเป็นจุดเริ่มต้นของช่วงเวลาแห่งการเติบโตของอิสลาม ซึ่งในที่สุดนำไปสู่การสถาปนาจักรวรรดิออตโตมันเมื่อกรุงคอนสแตนติโนเปิลล่มสลายในปี ค.ศ. 1453 ออสมันได้ใช้บรรดานักรบกาซี (นักปล้นชายแดนผู้มีแรงจูงใจทางอิสลาม) และ ณ จุดนั้นเองได้เริ่มเกิดการก่อรูปของบรรดานักรบกาซีแห่งชายแดนให้เป็นกองทัพที่มีระเบียบแบบแผนมากยิ่งขึ้น ซึ่งค่อย ๆ พัฒนาสืบต่อจากออสมันไปจนถึงโอรฮาน บุตรชายของเขา ท่ามกลางองค์ประกอบสำคัญอื่น ๆ แห่งมรดกของออสมันนั้น คือการที่สิ่งนี้เปิดทางให้อิสลามสามารถยึดครองทรัพย์สินที่ดินไว้ได้ ตรงกันข้ามกับการสงครามของบรรดานักรบกาซี ซึ่งยุทธวิธีโจมตีฉับพลันแล้วล่าถอยอย่างไร้ระเบียบของพวกเขา ทำให้พวกเขาได้เพียงของริบจากชัยชนะเท่านั้น แต่ไม่เคยได้ครอบครองดินแดนใดเลย

เมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1299 ออสมานได้เริ่มการทัพในเขตนิโคมีเดีย และอีกสามสิบสี่ปีต่อมา บุตรของเขาได้เริ่มการล้อมเมืองหลวงนิโคมีเดียเป็นเวลาสี่ปี บิดาอยู่ที่การเริ่มต้น และบุตรอยู่ที่การสิ้นสุด สงครามเริ่มต้นขึ้นต่อสู้กับเขตที่ถูกระบุว่านิโคมีเดีย และสิ้นสุดลงด้วยการยึดครองนิโคมีเดีย เมืองหลวงของเขตนิโคมีเดีย ตั้งแต่ ค.ศ. 1299 จนถึง ค.ศ. 1337 เป็นช่วงเวลาสามสิบแปดปี และในเชิงพยากรณ์ จำนวน "สามสิบแปด" เป็นสัญลักษณ์ของการลุกขึ้นยืน

แล้วเรากล่าวว่า จงลุกขึ้นและข้ามลำธารเศเรตไปเถิด และเราก็ได้ข้ามลำธารเศเรตไป ช่วงเวลาที่เราก่อเส้นทางจากคาเดซบาร์เนีย จนกระทั่งเราข้ามลำธารเศเรตนั้น เป็นเวลาสามสิบแปดปี จนคนทั้งชั่วอายุ คือบรรดาชายฉกรรจ์ทั้งหลาย ถูกกำจัดสิ้นไปจากท่ามกลางค่าย ตามที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงปฏิญาณไว้แก่พวกเขา เฉลยธรรมบัญญัติ 2:13, 14.

หนึ่งร้อยห้าสิบปีตั้งแต่วันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1299 จนถึงวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1449 เป็นภาพแทนของช่วงเวลาซึ่งนำไปสู่การสถาปนาจักรวรรดิออตโตมันแห่งวิบัติประการที่สองในวิวัฒนาการที่เก้า สามสิบแปดปีแห่งการพิชิตนครนิโคมีเดียอย่างค่อยเป็นค่อยไป เริ่มต้นด้วยบิดา (Osman) และสิ้นสุดลงด้วยบุตรของเขา (Orphan) ช่วงเวลานี้แสดงให้เห็นก้าวแรกของการผงาดขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากระบอบผู้ครองแคว้นของชนเผ่าไปสู่อาณาจักรจักรวรรดิ.

ระยะเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบปีตั้งแต่วันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1299 จนถึงวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1449 นั้น รวมถึงการล้อมเมืองเป็นเวลาสี่ปี ซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งการสิ้นสุดของสามสิบแปดปี การเริ่มต้นของการพิชิตนิโคมีเดียกระทำโดยออสมันผู้เป็นบิดา และความสำเร็จในที่สุดนั้นบรรลุโดยการล้อมเมืองเป็นเวลาสี่ปีตั้งแต่ ค.ศ. 1333 จนถึง ค.ศ. 1337; การล้อมเมืองซึ่งดำเนินการโดยบุตรของออสมัน

เมื่อครบกำหนดหนึ่งร้อยห้าสิบปีในวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1449
จักรพรรดิคอนสแตนตินที่สิบเอ็ดแห่งไบแซนไทน์ หรือคอนสแตนตินองค์สุดท้ายแห่งโรมตะวันออก
ได้ขออนุญาตจากพวกเติร์กเพื่อขึ้นครองราชบัลลังก์
นับจากวันนั้นจนถึงการพิชิตกรุงคอนสแตนติโนเปิลเป็นเวลาสี่ปี
สี่ปีนั้นสิ้นสุดลงด้วยการล้อมกรุงคอนสแตนติโนเปิล และคอนสแตนตินองค์สุดท้ายก็สิ้นพระชนม์ในการล้อมนั้น
การผงาดขึ้นของอิสลามถูกแสดงแทนด้วยสามสิบแปดปีแรกของคำพยากรณ์หนึ่งร้อยห้าสิบปี
ซึ่งบรรลุจุดสุดยอดในการล้อมเป็นเวลาสี่ปี เมื่อหนึ่งร้อยห้าสิบปีสิ้นสุดลง
อิสลามได้ผงาดขึ้นถึงจุดที่โรมตะวันออกต้องอภัยสวดต่ออำนาจซึ่งพวกเติร์กมีอยู่ในขณะนั้น
จากความอภัยสวดเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1449 สี่ปีได้นำไปสู่การล่มสลายของโรมตะวันออก
เมื่อกรุงคอนสแตนติโนเปิลถูกยึดด้วยการล้อม
ตอนสิ้นสุดของสามสิบแปดปีแรกถูกกำหนดหมายไว้ด้วยการล้อม
และการสถาปนาจักรวรรดิออตโตมันก็ถูกกำหนดหมายไว้ด้วยการล้อมเช่นกัน

38 และ 40

เลขสามสิบแปดในฐานะสัญลักษณ์ ดังที่โมเสสได้แสดงไว้ในพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ
ซึ่งเป็นตัวแทนของช่วงสามสิบแปดปีสุดท้ายแห่งการพิพากษา คือสี่สิบปีแห่งการพเนจรอยู่ในถิ่นทุรกันดาร
เพราะฉะนั้น เลขสามสิบแปดในฐานะสัญลักษณ์ จึงมีความเชื่อมโยงกับเลขสี่สิบ
ออสมานได้ยึดครองดินแดนแห่งนี้โคมีเดียเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1299 และอีกสามสิบแปดปีต่อมา
บุตรชายของเขาได้ยึดเมืองหลวงของดินแดนนั้น ดินแดนและเมืองหลวงนั้นต่างก็มีชื่อว่า นิโคมีเดีย
นักประวัติศาสตร์ระบุว่าศึกครั้งนี้เป็นก้าวแรกใน "สอง"
ก้าวที่ชี้ถึงจุดเริ่มต้นอย่างแท้จริงของการผงาดขึ้นของจักรวรรดิออตโตมัน
ก้าวที่สองซึ่งประวัติศาสตร์ระบุคือศึกแห่งไนเซียในปี ค.ศ. 1301 ที่นั้น
ออสมานผู้เป็นบิดาได้ยึดดินแดนที่เรียกว่า ไนเซีย และในปี ค.ศ. 1331 สามสิบปีต่อมา
บุตรชายของเขาได้ยึดเมืองหลวงซึ่งมีชื่อว่า ไนเซีย อันเป็นอดีตเมืองหลวงของโรมัน

ในความสัมพันธ์กับปี 1299 และยุทธการแห่งนิโคมีเดีย ซึ่งเป็นขั้นแรกในสองขั้นนั้น
ขั้นที่สองได้มาถึงในอีกสองปีต่อมา คือในปี 1301 ปี 1299 เป็นสัญลักษณ์ของสามสิบแปด และสองปีต่อมา
(สี่สิบ) ดินแดนของไนเซียก็ถูกบิดายึดครอง
ความสัมพันธ์ระหว่างสามสิบแปดกับสี่สิบของอิสราเอลโบราณที่ถูกขึ้นเพื่อเข้ายึดแผ่นดินแห่งพระสัญญา
ได้รับการเป็นตัวแทนไว้ในวันที่ 27 กรกฎาคม 1299 และปี 1301
สองขั้นแรกนั้นของการผงาดขึ้นของอิสลามถูกทำเครื่องหมายไว้ด้วยการทัพทางทหาร
ซึ่งเริ่มต้นด้วยบิดาพิชิตดินแดน และจบลงด้วยบุตรพิชิตเมืองหลวงของดินแดนนั้น เมื่อสิ้นสุดกระบวนการนั้น
เมื่อเมืองหลวงทั้งสองล่มลง ก็ล่มลงภายใต้การล้อมโจมตี
ทั้งเมืองหลวงทั้งสองนั้นต่างก็เคยเป็นเมืองหลวงของโรมตะวันออกในช่วงเวลาหนึ่ง.

วันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1299 และ ค.ศ. 1301 สิ้นสุดลงในวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840
ซึ่งเป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์แห่งปี ค.ศ. 1838 เมื่อ Litch ได้ตีพิมพ์ทัศนะและคำพยากรณ์ของเขาเป็นครั้งแรก
เกี่ยวกับคำพยากรณ์หนึ่งปีสามร้อยเก้าสิบเอ็ดปีและสิบห้าวัน ซึ่งในที่สุดจะสำเร็จในวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ.
1840 การก้าวขึ้นสองขั้นของพวกมิลเลอไรต์คือในปี ค.ศ. 1838 และ ค.ศ. 1840

"ในปี ค.ศ. 1840

การสำเร็จตามคำพยากรณ์อันน่าทึ่งอีกประการหนึ่งได้ปลุกเร้าความสนใจอย่างกว้างขวาง
สองปีก่อนหน้านั้น โยสิยาห์ ลิตช์ หนึ่งในศาสนาสอนจารย์ชั้นนำผู้ประกาศเรื่องการเสด็จมาครั้งที่สอง

ได้ตีพิมพ์คำอธิบายวิวรรณ์ บทที่ 9 โดยพยากรณ์ถึงการล่มสลายของจักรวรรดิออตโตมัน ตามการคำนวณของเขา อำนาจนี้จะถูกโค่นล้ม 'ใน ค.ศ. 1840 ในช่วงใดช่วงหนึ่งของเดือนสิงหาคม;' และเพียงไม่กี่วันก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะสำเร็จ เขาได้เขียนว่า 'หากถือว่าช่วงเวลาแรก 150 ปี ได้สำเร็จครบถ้วนอย่างแม่นยำตรงก่อนที่ Deacozes จะขึ้นครองราชย์โดยได้รับอนุญาตจากพวกเติร์ก และว่าช่วงเวลา 391 ปี กับ 15 วัน ได้เริ่มต้นเมื่อสิ้นสุดช่วงเวลาแรกแล้ว มันก็จะสิ้นสุดลงในวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 ซึ่งเป็นเวลาที่อาจคาดหมายได้ว่าอำนาจออตโตมันในคอนสแตนติโนเปิลจะถูกทำลายลง และข้าพเจ้าเชื่อว่า จะพบว่าเป็นเช่นนั้นจริง'—Josiah Litch, in Signs of the Times, and Expositor of Prophecy, August 1, 1840."

"ณ เวลาตามที่ได้กำหนดไว้อย่างแน่นอนนั้น ตรรกะโดยผ่านทางราชทูตของตน ได้ยอมรับการคุ้มครองจากมหาอำนาจพันธมิตรแห่งยุโรป และด้วยเหตุนี้จึงได้นำตนเองไปอยู่ภายใต้การควบคุมของบรรดาประชาชาติคริสเตียน เหตุการณ์นี้ได้สำเร็จตรงตามคำพยากรณ์ทุกประการ เมื่อเรื่องนี้เป็นที่ทราบกันแล้ว คนเป็นอันมากก็เชื่อมั่นในความถูกต้องแห่งหลักการตีความคำพยากรณ์ซึ่งมิลเลอร์และผู้ร่วมงานของเขาได้ยึดถือไว้ และขบวนการเสด็จมาจึงได้รับแรงผลักดันอย่างน่าอัศจรรย์ บรรดาผู้มีความรู้และมีฐานะได้เข้าร่วมกับมิลเลอร์ ทั้งในการเทศนาและในการตีพิมพ์ทัศนะของเขา และตั้งแต่ ค.ศ. 1840 ถึง ค.ศ. 1844 งานนั้นก็ได้ขยายออกไปอย่างรวดเร็ว" The Great Controversy, 334, 335.

คำพยากรณ์ปี '38 ของลิทซ์และนิมิตที่ได้รับการแก้ไขของเขาในปี '40 รวมถึงถ้อยแถลงสุดท้ายของเขา ซึ่งเขาได้เขียนไว้เมื่อวันที่ 1 สิงหาคม สิบวันก่อนคำพยากรณ์ที่ได้รับการแก้ไขนั้น การสำเร็จตามคำพยากรณ์นี้เองที่ทำให้โลกทั้งโลกเชื่อมั่นในระเบียบวิธีอันถูกต้องของคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ สามสิบแปดปีที่เป็นเครื่องหมายแห่งการลุกขึ้นของอิสราเอลโบราณนั้นรวมถึงสองปีนับตั้งแต่การข้ามทะเลแดงจนถึงการกบฏครั้งแรกที่คาเดช.

เพราะว่าบรรดาคนเหล่านั้นทั้งสิ้นที่ได้เห็นสง่าราศีของเรา และการอัศจรรย์ของเราซึ่งเราได้กระทำในอียิปต์และในถิ่นทุรกันดาร และบัดนี้ได้ทดลองเราถึงสิบครั้งแล้ว และมีได้เชื่อฟังเสียงของเรา แท้ทีเดียว พวกเขาจะไม่ได้เห็นแผ่นดินซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษของเขา ทั้งจะไม่มีผู้ใดในบรรดาผู้ที่ย้ายเราได้เห็นแผ่นดินนั้นเลย กันดารวิถี 14:22, 23

การกบฏนั้นถูกระบุว่าเป็นบททดสอบสุดท้ายในบรรดาบททดสอบสิบประการ ช่วงเวลาแห่งการทดสอบสองปีซึ่งประกอบด้วยบททดสอบสิบประการ เมื่อนำไปรวมกับสามสิบแปดปีในถิ่นทุรกันดาร จึงเป็นภาพเล็งถึงปี 1838 และ 1840 และในปี 1840 นั้นมีช่วงเวลาสิบวันรวมอยู่ด้วย

และจุดเริ่มต้นแห่งการผงาดขึ้นของศาสนาอิสลามภายใต้การนำของออสมันในวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1299 เริ่มต้นช่วงเวลาสามสิบแปดปีซึ่งสิ้นสุดลงด้วยการล้อมซีปใน ค.ศ. 1337 วันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1299 เป็นขั้นแรกจากสองขั้นซึ่งนักประวัติศาสตร์ระบุว่าเป็นจุดเริ่มต้นของการผงาดขึ้นของจักรวรรดิออตโตมัน และขั้นที่สองคือ ค.ศ. 1301 สองขั้นของยุทธการแห่งนิโคมีเดียและไนเซียใน ค.ศ. 1299 และ 1301 เป็นแบบอย่างของปี 1838 และ 1840 จุดเริ่มต้นของคำพยากรณ์แสดงให้เห็นถึงจุดจบ

นิโคมีเดียและไนเซียต่างก็เคยทำหน้าที่เป็นราชธานีของโรมตะวันออกเป็นการชั่วคราวตามประวัติศาสตร์ของตนเอง แน่แน่นอนว่า ในที่สุดคอนสแตนติโนเปิลก็ได้กลายเป็นราชธานีของตะวันออกใน ค.ศ. 330 จนถึง ค.ศ. 1453 นิโคมีเดียและไนเซียเป็นภาพแบบของการล่มสลายของคอนสแตนติโนเปิล;

ทั้งหมดล้วนพินาศลงจากการล้อมของอิสลาม

ซึ่งเป็นเครื่องหมายแห่งบทสรุปของการรณรงค์ครั้งหนึ่งที่อิสลามได้เข้ายึดครองดินแดนนั้นก่อน แล้วภายหลังจึงเข้ายึดเมืองหลวงนั้นด้วย

การล้อมครั้งแรกเป็นเวลาสี่ปี ตั้งแต่ ค.ศ. 1333 ถึง ค.ศ. 1337 เป็นภาพแทนของสี่ปีตั้งแต่ ค.ศ. 1449 ถึง ค.ศ. 1453 เมื่อคำพยากรณ์สิ้นสุดลง สามร้อยเก้าสิบเอ็ดปีสิบห้าวันต่อมา ศาสนาอิสลามถูกยับยั้งไว้ ขณะที่พวกมิลเลอไรต์ “ลุกขึ้น” ภายใต้อำนาจแห่งคำพยากรณ์ซึ่งแสดงไว้ในลักษณะ “สามสิบแปดและสี่สิบ” ดังที่ปรากฏในประวัติศาสตร์อัลฟาของประวัติศาสตร์วันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1299 และวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1449 การลุกขึ้นของศาสนาอิสลามและการลุกขึ้นของผู้สื่อสารของพระเจ้าในยุคสุดท้ายถูกแสดงไว้ในสัญลักษณ์เชิงตัวเลขซึ่งถูกประกอบขึ้นโดยความสัมพันธ์เชิงตัวเลขของ 38 และ 40.

ในเอเสเคียลบทที่สามสิบเจ็ด อิสลามคือข่าวสารแห่งลมทิศตะวันออกที่ถูกเป่าลงบนกระดูกแห้งของคนตาย เพื่อให้พวกเขาลุกขึ้นยืนเป็นกองทัพอันยิ่งใหญ่ เมื่อข่าวสารของเอเสเคียลมาถึง การลุกขึ้นก็ดังตื้นขึ้น ดังที่ได้เกิดขึ้นในประวัติศาสตร์มิลเลอไรต์แห่งปี 1838 และ 1840 ข่าวสารนั้นมาถึงเมื่อ 9/11 และเมื่อกฎหมายวันอาทิตย์ซึ่งกำลังจะมาถึงมาถึง กระดูกเหล่านั้นก็จะลุกขึ้นยืนเป็นกองทัพอันยิ่งใหญ่ การยกกองทัพของพระเจ้าขึ้นเป็นคริสต์จักรผู้มิชชันนารีในวาระสุดท้าย ถูกทำให้เป็นแบบอย่างไว้โดยปี 1838 และ 1840 ช่วงเวลาตั้งแต่ 9/11 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ ถูกทำให้เป็นแบบอย่างไว้โดยช่วงปี 1840 ถึง 1844 แต่ทั้งยังเป็นแบบอย่างของช่วงเวลาตั้งแต่วันที่ 31 ธันวาคม 2023 จนถึงลูกไฟแห่งแนชวิลล์ด้วย!

โรมตะวันออก

นับตั้งแต่การแบ่งจักรวรรดิโดยคอนสแตนตินองค์ที่หนึ่ง (มหาราช) จนถึงคอนสแตนตินองค์สุดท้าย ย่อมเป็นประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ของโรมตะวันออก ฉะนั้น

ช่วงเวลาเชิงพยากรณ์นี้จึงถูกกำหนดหมายไว้ด้วยบิดาและบุตรในเชิงพยากรณ์หรือเชิงสัญลักษณ์ ดังที่ปรากฏโดยนามของทั้งสอง

แม้มิได้มีการสืบสายโลหิตโดยตรงระหว่างคอนสแตนตินมหาราชกับคอนสแตนตินองค์ที่สิบเอ็ดก็ตาม คอนสแตนตินองค์แรกและองค์สุดท้ายยังได้รับการแทนในเชิงพยากรณ์ว่าเป็นสัญลักษณ์อัลฟาและโอเมกา และบิดา (อัลฟา) ได้ทรงเลือกคอนสแตนตินโนเปิลเป็นราชธานี ส่วนบุตร (โอเมกา) สิ้นพระชนม์ในการล้อมเมือง เมื่อคอนสแตนตินโนเปิลสิ้นสภาพจากการเป็นราชธานี

ช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ของโรมตะวันออกถูกกำหนดหมายไว้ด้วยคอนสแตนตินองค์แรกและองค์สุดท้าย

ช่วงระยะเวลา 150 ปีซึ่งเริ่มต้นในวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ. 1299 ครอบคลุมช่วงเวลา 38 ปี

และสิ้นสุดลงด้วยการล้อมเมือง 40 ปี การล้อมเมืองนั้นเป็นแบบอย่างเชิงสัญลักษณ์ของช่วง ค.ศ. 1449 ถึง 1453 การศึกแห่งนีโคมีเดียเริ่มต้นด้วยการพิชิตดินแดนหนึ่ง

และสิ้นสุดลงด้วยการพิชิตราชธานีของดินแดนนั้น เช่นเดียวกับคอนสแตนตินองค์แรกและองค์สุดท้าย การพิชิตนีโคมีเดียเริ่มต้นด้วยบิดา (องค์แรก) และสิ้นสุดด้วยบุตร (องค์สุดท้าย)

สี่ปี

การล้อมอยู่สี่ปีในช่วงต้นของระยะเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบปี

ซึ่งนำไปสู่สี่ปีนับจากการถูกทำให้อัปยศของคอนสแตนตินองค์สุดท้ายในปี 1449 จนถึงปี 1453

เมื่อคอนสแตนตินโนเปิลถูกล้อมและล่มสลาย คำพยากรณ์เรื่องเวลาของวิบัติประการที่สอง

ซึ่งเป็นตัวแทนของระยะเวลาสามร้อยเก้าสิบเอ็ดปีกับสิบห้าวัน เริ่มต้นเมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม 1449

และสิ้นสุดเมื่อวันที่ 11 สิงหาคม 1840 วันดังกล่าวเป็นจุดเริ่มต้นของช่วงเวลาสี่ปี

ซึ่งซิสเตอร์ไวท์ได้เรียกว่าเป็นการสำแดงอันรุ่งโรจน์แห่งฤทธาภาพของพระเจ้า

“ทูตสวรรค์ผู้ซึ่งร่วมประกาศสารของทูตสวรรค์องค์ที่สามนั้น
จะทำให้ทั้งแผ่นดินโลกสว่างไสวด้วยพระสิริของเขา ณ
ที่นี่ได้มีการพยากรณ์ถึงงานหนึ่งซึ่งมีขอบเขตทั่วโลกและมีฤทธิ์อำนาจอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน
ขบวนการเสด็จมาของพระคริสต์ในช่วงปี ค.ศ. 1840–44
เป็นการสำแดงอันรุ่งโรจน์แห่งฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า
สารของทูตสวรรค์องค์ที่หนึ่งได้ถูกประกาศไปยังสถานียับยั้งนรกทุกแห่งในโลก
และในบางประเทศได้มีความสนใจทางศาสนาอย่างใหญ่ยิ่งที่สุดเท่าที่เคยปรากฏในแผ่นดินใด ๆ
นับตั้งแต่การปฏิรูปศาสนาในคริสต์ศตวรรษที่สิบหก
แต่สิ่งเหล่านี้จะถูกเหนือกว่าด้วยขบวนการอันทรงพลังภายใต้คำเตือนสุดท้ายของทูตสวรรค์องค์ที่สาม”
The Great Controversy, 611.

อิสลามถูกยับยั้งไว้ในวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840

และมีช่วงเวลาสี่ปีซึ่งสอดคล้องทั้งกับการทรงพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ในวันเพ็นเทคอสต์
และการเสด็จลงมาของทูตสวรรค์ผู้ทรงฤทธิ์ในวิวรณ์บทที่สิบแปด เมื่อ “อาคารใหญ่โต”
แห่งนครนิวยอร์กถูกอิสลามแห่งวิบัติประการที่สามโจมตีในวันที่ 11 กันยายน 9/11
เป็นเครื่องหมายการเริ่มต้นแห่งเวลาของการประทับตราของหนึ่งแสนสี่หมื่นสี่พันคน
การประทับตราเป็นช่วงระยะเวลา
และการสิ้นสุดของช่วงเวลาแห่งการประทับตรานั้นมีลักษณะเฉพาะเช่นเดียวกับจุดเริ่มต้นของช่วงเวลาดังกล่าว
เมื่อพระคริสต์เสด็จลงมาในวันที่ 9/11
พระองค์ทรงเป็นแบบอย่างล่วงหน้าของมีคาเอลผู้เสด็จลงมาเพื่อปลุกคนทั้งสองพยานให้เป็นขึ้นอีกในวันที่ 31
ธันวาคม ค.ศ. 2023 เมื่อช่วงสุดท้ายแห่งการประทับตราได้เริ่มต้นขึ้น

กฎแห่งซึ่งเป็นสงครามแห่งนั้นะเวห์นั้น เป็นสัญลักษณ์แทนการปลดปล่อยต่าง ๆ ของอิสลาม
ซึ่งจะโค่นล้มโรมตะวันออกกลางภายในปี 1453 ภายในระยะเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบปีแห่ง “ห้าเดือน” ในข้อสิบ
ทั้งจุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุดต่างก็ครอบคลุมช่วงเวลาสี่ปี
ช่วงเวลาสี่ปีทั้งสองนี้เชื่อมโยงกับบทสรุปของระยะเวลาสามร้อยเก้าสิบเอ็ดปีและสิบห้าวัน
ซึ่งได้ทำเครื่องหมายช่วงเวลาสี่ปีตั้งแต่ปี 1840 ถึง 1844 เมื่อพระคริสต์จะทรงทำให้
“แผ่นดินโลกทั้งสิ้นสว่างไสวด้วยพระสิริของพระองค์” ในปี 1844 เวลาพยากรณ์ยุคการนำมาใช้ เพราะเวลาจะ
“ไม่มีอีกต่อไป”

และได้ทรงบัญญัติโดยพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์
ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และสรรพสิ่งที่อยู่ในนั้น ทั้งแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งที่อยู่ในนั้น
ทั้งทะเลและสรรพสิ่งที่อยู่ในนั้น ว่ากาลเวลาจะไม่มีอีกต่อไป วิวรณ์ 10:6

1333 ถึง 1337, 1449 ถึง 1453, 1840 ถึง 1844

เส้นทั้งสามนั้นซึ่งประกอบด้วยช่วงเวลาสี่ปี สอดคล้องกับช่วงเวลาแห่งการประทับตราตั้งแต่ 9/11
จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ และยังสอดคล้องกับแฟร็กทัลของช่วงเวลาตั้งแต่ 9/11 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์
ซึ่งถูกแสดงให้เห็นตั้งแต่วันที่ 31 ธันวาคม 2023
จนกระทั่งอิสลามได้รับการปล่อยอีกครั้งเพื่อส่งลูกไฟแห่งแนชวิลล์ออกมา

แฟร็กทัลเชิงพยากรณ์ตั้งแต่วันที่ 31 ธันวาคม 2023 จนถึงลูกไฟแห่งแนชวิลล์
ได้ถูกทำให้เป็นแบบอย่างโดยช่วงเวลาเชิงพยากรณ์สามช่วง ช่วงละสี่ปี
ซึ่งทั้งหมดสอดคล้องกับช่วงเวลาแห่งการประทับตราตั้งแต่ 9/11 จนถึงกฎหมายวันอาทิตย์ ดังนั้น
พยานสี่รายจึงระบุประวัติศาสตร์ตั้งแต่วันที่ 31 ธันวาคม 2023 จนถึงการใช้แนชวิลล์

และยุทธการแห่งนีละเวห์คือ “กุกูแฉ” สำหรับพยานแต่ละรายเหล่านี้ 1333, 1449, 1840 และ 9/11
ล้วนเป็นจุดเปลี่ยน — “กุกูแฉ” ทั้งสิ้น

“มีบทเรียนที่ต้องเรียนรู้จากประวัติศาสตร์แห่งอดีต และได้มีการเรียกร้องให้ใส่ใจต่อสิ่งเหล่านี้ เพื่อว่าทุกคน
จะได้เข้าใจว่าพระเจ้าทรงกระทำงานในแนวทางเดียวกันในบัดนี้เช่นเดียวกับที่พระองค์ได้ทรงกระทำมาโดย
ตลอด
พระหัตถ์ของพระองค์ปรากฏให้เห็นทั้งในพระราชกิจของพระองค์และท่ามกลางบรรดาประชาชาติในเวลานี้
เช่นเดียวกันทุกประการกับที่ได้เป็นมาเสมอ นับตั้งแต่ครั้งแรกที่ชาวประเสริฐได้ถูกประกาศแก่อาดัมในสวนเ
อดิน”

“มีช่วงเวลาอันเป็นจุดหักเหในประวัติศาสตร์ของชนชาติทั้งหลายและของคริสตจักร
ในพระญาณสอดส่องของพระเจ้า เมื่อวิกฤตการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้มาถึง
ความสว่างสำหรับเวลานั้นก็จะถูกประทานให้ หากได้รับไว้ ก็จะเกิดความก้าวหน้าฝ่ายจิตวิญญาณ;
หากถูกปฏิเสธ ความเสื่อมถอยฝ่ายจิตวิญญาณและความอับปางก็จะติดตามมา
องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดเผยไว้ในพระวจนะของพระองค์ถึงงานเชิงรุกของข้าพเจ้าประเสริฐ
ดังที่ได้ดำเนินมาแล้วในอดีต และจะดำเนินต่อไปในอนาคต จนถึงความขัดแย้งครั้งสุดท้าย
เมื่ออำนาจฝ่ายซาตานจะเคลื่อนไหวครั้งสุดท้ายเป็นครั้งสุดท้ายของมัน” Bible Echo, August 26,
1895.

นิโคมีเดีย

ภายหลังจากขึ้นครองราชย์เป็นจักรพรรดิในปี 284 ในปี 293

ไดโอคลีเซียนได้เลือกนิโคมีเดียให้เป็นราชธานีฝ่ายตะวันออกของจักรวรรดิโรมัน

เมื่อพระองค์ทรงแบ่งจักรวรรดิออกเป็นตะวันออกและตะวันตกโดยชอบด้วยกฎหมาย

และทรงสถาปนาระบบเตตราร์คีขึ้น

นิโคมีเดียทำหน้าที่เป็นศูนย์กลางการปกครองและการทหารหลักของฝ่ายตะวันออกอยู่หลายทศวรรษ คอนสแตน
ตินมหาราชทรงใช้ที่นี่เป็นฐานก่อนจะทรงตัดสินใจสร้างราชธานีใหม่ที่ไบแซนเทียมซึ่งอยู่ใกล้เคียง
(และทรงเปลี่ยนชื่อนั้นเป็นคอนสแตนติโนเปิลในปี 330)

แม้ภายหลังจากคอนสแตนติโนเปิลกลายเป็นราชธานีหลักแล้ว

นิโคมีเดียก็ยังคงเป็นศูนย์กลางสำคัญระดับภูมิภาค

โดยตั้งอยู่ในตำแหน่งยุทธศาสตร์บนฝั่งตะวันออกของทะเลมาร์มารา ดังนั้น

แม้มิใช่ราชธานีถาวรเช่นกรุงโรมหรือคอนสแตนติโนเปิล แต่นิโคมีเดียก็ได้รับการกำหนดอย่างเป็นทางการให้
เป็นราชธานีฝ่ายตะวันออกในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อสำคัญของประวัติศาสตร์โรมัน

เมื่อเริ่มต้นของช่วงหนึ่งร้อยห้าสิบปีนั้น ราชธานีแห่งหนึ่งของโรมตะวันออกถูกพิชิต และเมื่อสิ้นสุดช่วงนั้น

ราชธานีแห่งหนึ่งของโรมตะวันออกก็ถูกพิชิตเช่นกัน การพิชิตทั้งสองครั้งต่างรวมถึงการล้อมเมืองด้วย

ไดโอคลีเซียน

จักรพรรดิไดโอคลีเซียนทรงสถาปนาให้นิโคมีเดียเป็นราชธานีฝ่ายตะวันออกของจักรวรรดิโรมันอย่างเป็นทางการ
เมื่อพระองค์ทรงนำระบบเตตราร์คีมาใช้ในปี ค.ศ. 293

ระบบเตตราร์คีประกอบด้วยการแบ่งจักรวรรดิออกเป็นฝ่ายตะวันตกและฝ่ายตะวันออก

โดยทั้งตะวันออกและตะวันตกต่างก็มีจักรพรรดิอาูโส (Augusti) และจักรพรรดิผู้น้อย (Caesar)

เพื่อให้ครบจำนวนสี่ตามที่คำว่า ‘เตตราร์คี’ เป็นตัวแทนอยู่

อัลฟาและโอเมกา

ไดโอคลีเซียนเป็นสัญลักษณ์โอเมกาของคริสตจักรแห่งสมอร์นา และเนโรเป็นสัญลักษณ์อัลฟา
คอนสแตนตินมหาราชเป็นสัญลักษณ์อัลฟาของคริสตจักรแห่งเปอร์กามอส
และจัสติเนียนเป็นสัญลักษณ์โอเมกา

การแบ่งกรุงโรมออกเป็นตะวันออกและตะวันตกในเชิง "กฎหมาย" (ซึ่งมิได้คงอยู่นาน)

นั้นสำเร็จลุล่วงโดยไดโอคลีเซียน

และการแบ่งกรุงโรมออกเป็นตะวันออกและตะวันตกในเชิงคำพยากรณ์นั้นสำเร็จลุล่วงโดยคอนสแตนติน

ตลอดช่วงประวัติศาสตร์ของคริสตจักรเชิงสัญลักษณ์ลำดับที่สองแห่งการข่มเหง ซึ่งแทนโดย Smyrna

กรุงโรมถูกแบ่งอย่างเป็นทางการตามกฎหมายออกเป็นตะวันออกและตะวันตก

และในประวัติศาสตร์ของคริสตจักรเชิงสัญลักษณ์ลำดับที่สามแห่งการประนีประนอม ซึ่งแทนโดย Pergamos

กรุงโรมถูกแบ่งในเชิงคำพยากรณ์ออกเป็นตะวันออกและตะวันตก ค.ศ. 293 คืออัลฟา และ ค.ศ. 330

คือโอเมกา และในวันที่ 11 พฤษภาคม ค.ศ. 330

คอนสแตนตินมหาราชได้ทรงอุทิศกรุงคอนสแตนติโนเปิลให้เป็นราชธานีของจักรวรรดิ

การแบ่งแยกทางกฎหมายโดยไดโอคลีเซียนในปี 293 ได้พังทลายลงท่ามกลางสงครามกลางเมืองที่ตามมา
จนกระทั่งถึงพระราชกฤษฎีกาแห่งมิลานในปี 313

เมื่อคอนสแตนตินแห่งตะวันออกและลิจิเนียสแห่งตะวันตกได้ประกาศพระราชกฤษฎีกาแห่งมิลาน

รับรองคริสต์ศาสนาให้ถูกต้องตามกฎหมาย

และโดยผลในทางปฏิบัติได้ยุติระบอบเตตราธิ—ระบบผู้ปกครองสี่ฝ่ายที่ประสานงานกัน

ซึ่งล่มสลายลงกลายเป็นการต่อสู้ระหว่างอำนาจหลักสองฝ่าย

(คอนสแตนตินในตะวันตกและลิจิเนียสในตะวันออก) การแบ่งแยกทางกฎหมายซึ่งนำมาซึ่งการล่มสลายนี้

เป็นภาพแทนของช่วงเวลายี่สิบปีจากการแบ่งแยกหนึ่งไปสู่อีกการแบ่งแยกหนึ่ง

และการแบ่งแยกทั้งสองครั้งต่างก็แรงให้เกิดการล่มสลายของระบบนั้น

คริสตจักรแห่งสมอร์นาเริ่มต้นขึ้นกับเนโรในปี ค.ศ. 64

เมื่อมหาเพลิงไหม้กรุงโรมถูกเนโรใช้เป็นข้ออ้างในการข่มเหงคริสเตียน ซึ่งเนโรกล่าวหาว่าเป็นผู้วางเพลิงนั้น

เนโรเป็นเครื่องหมายแห่งการเริ่มต้นของการข่มเหง

และเป็นแบบอย่างล่วงหน้าของการข่มเหงครั้งสุดท้ายในยุคสุดท้าย

การข่มเหงครั้งสุดท้ายนั้นดำเนินต่อไปจนถึงการสิ้นสุดแห่งเวลาทดลอง

เมื่ออำนาจของสันตะปาปามาถึงจุดจบโดยไม่มีผู้ใดช่วยเหลือ ดังนั้น

ช่วงเวลาแรกของการข่มเหงจึงเริ่มต้นด้วยการเผากรุงโรม และสิ้นสุดลงด้วยการเผากรุงโรม

และเขาสืบเขาที่ท่านเห็นอยู่บนสัตว์ร้ายนั้น เขาเหล่านี้จะเกลียดหญิงแพศยา

และจะกระทำให้นางร้างเปล่าและเปลือยเปล่า และจะกินเนื้อของนาง และจะเผานางเสียด้วยไฟ วิรณ 17:16

คริสตจักรแห่งเมืองสมอร์นาเริ่มต้นขึ้นกับเนโรในปี ค.ศ. 64

เมื่อไฟไหม้ครั้งใหญ่แห่งกรุงโรมถูกเนโรใช้เป็นเครื่องมือในการข่มเหงคริสเตียน

ซึ่งเนโรกล่าวหาว่าเป็นผู้จุดไฟนั้น สองร้อยห้าสิบปีต่อมา ช่วงเวลานั้นสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 313

ด้วยกฤษฎีกาแห่งมิลาน "กฤษฎีกา"

ดังกล่าวเป็นจุดสิ้นสุดของช่วงเวลายี่สิบปีซึ่งเริ่มต้นด้วยการแบ่งแยกทางกฎหมายของไดโอคลีเซียน

และยังเป็นจุดสิ้นสุดของสองร้อยห้าสิบปีแห่งสมอร์นาซึ่งเริ่มต้นกับเนโรด้วย

สองร้อยห้าสิบปีแห่งการข่มเหงซึ่งเป็นภาพแทนโดยคริสตจักรแห่งเมืองสมอร์นาและโดยเนโรนั้น

รวมถึงสิบปีแห่งการข่มเหงที่เลวร้ายที่สุดอย่างยิ่งซึ่งไดโอคลีเซียนเป็นผู้ก่อให้เกิดขึ้น

การข่มเหงสิบปีนั้นเป็นครั้งหลังของยี่สิบปีแห่งไดโอคลีเซียน

ซึ่งเริ่มต้นด้วยการแบ่งแยกทางกฎหมายของจักรวรรดิในปี ค.ศ. 293

นับจากการแบ่งแยกทางกฎหมายออกเป็นตะวันออกและตะวันตกโดยไดโอคลีเซียนในปี ค.ศ. 293

ก็ได้เริ่มต้นช่วงเวลายี่สิบปีซึ่งประกอบด้วยช่วงเวลาสิบปีสองช่วง

ไดโอคลีเซียนได้แบ่งจักรวรรดิออกเป็นตะวันออกและตะวันตกโดยชอบด้วยกฎหมาย

ดังนั้นจึงเป็นแบบอย่างเชิงพยากรณ์ของการแบ่งแยกที่คอนสแตนตินได้กระทำให้สำเร็จ

การแบ่งของไดโอคลีเซียนเป็นตะวันออกและตะวันตก

แต่ประกอบด้วยผู้ปกครองสองคนในตะวันออกและผู้ปกครองสองคนในตะวันตก

โดยมีผู้ปกครองหลักหนึ่งคนและผู้ปกครองรองหนึ่งคนสำหรับแต่ละภาค เมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 303

ไดโอคลีเซียนได้ออก “ประกาศกฤษฎีกา” ฉบับแรกจากหลายฉบับเพื่อต่อต้านคริสเตียน

ซึ่งเป็นเครื่องหมายการเริ่มต้นของการข่มเหงครั้งใหญ่ (ซึ่งเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า

การข่มเหงในสมัยไดโอคลีเซียน) อันเป็นการข่มเหงคริสเตียนที่รุนแรงและแพร่หลายที่สุดในจักรวรรดิโรมัน

จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองสเมอร์นา ว่า พระองค์ผู้ทรงเป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย

ผู้ซึ่งได้ทรงสิ้นพระชนม์แล้วและกลับทรงพระชนม์อยู่นั้น ตรัสดังนี้ว่า เรารู้จักการงานของเจ้า

และความทุกข์ลำบาก และความยากจนของเจ้า (แต่เจ้ายังมี)

และเรารู้จักคำหิมนีปรมาทของคนเหล่านั้นที่กล่าวว่าตนเป็นยิว และหาได้เป็นไม่

แต่เป็นธรรมศาลาของซาตาน อย่ากลัวสิ่งใด ๆ ที่เจ้าจะต้องทนทุกข์ ดูเถิด

มารจะโยนบางคนในพวกเจ้าเข้าไปในคุก เพื่อเจ้าทั้งหลายจะได้ถูกทดลอง

และเจ้าทั้งหลายจะมีความทุกข์ลำบากสิบวัน จงซื่อสัตย์จนถึงความตาย แล้วเราจะให้มงกุฎแห่งชีวิตแก่เจ้า

ผู้ใดมีหู ก็จงฟังสิ่งที่พระวิญญาณตรัสแก่คริสตจักรทั้งหลาย

ผู้ที่มีชัยจะไม่ถูกทำอันตรายจากความตายครั้งที่สอง วิรณ 2:8–10.

การข่มเหงครั้งใหญ่ยังคงดำเนินต่อไปภายใต้ผู้สืบทอดของไดโอคลีเซียน (โดยเฉพาะอย่างยิ่งกาลาเรียอุส)

จนถึงปี ค.ศ. 313 เมื่อมันสิ้นสุดลงด้วยกฤษฎีกาแห่งมิลาน เนโรเป็นสัญลักษณ์อัลฟาแห่งการข่มเหง ซึ่งเป็นแบบ

อย่างล่งหน้าของไดโอคลีเซียนในฐานะการข่มเหงแบบโอเมกาของช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ที่คริสตจักรแห่งส

เมอร์นาเป็นตัวแทน การข่มเหงสิ้นสุดลงด้วยการอภิเษกสมรสทางการเมืองและสนธิสัญญาระหว่างคอนสแตนติน

แห่งตะวันออกกับลิซีเนียสแห่งตะวันตก ในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 313

คอนสแตนตินและลิซีเนียสได้พบกันที่มิลานและประกาศกฤษฎีกาแห่งมิลาน

ซึ่งมอบความอดกลั้นทางศาสนาแก่คริสเตียน (และผู้อื่น) ทั่วทั้งจักรวรรดิ

เพื่อเสริมสร้างพันธมิตรทางการเมืองของพวกเขา ลิซีเนียสได้อภิเษกสมรสกับคอนสแตนเชีย

(น้องสาวต่างบิดาหรือมารดาของคอนสแตนติน) ระหว่างหรือในช่วงเวลาใกล้เคียงกับการพบกันครั้งนี้ การสมร

สครั้งนี้เป็นพันธมิตรทางการเมืองแบบโรมันอย่างแท้จริง—เป็นการประทับตราข้อตกลงระหว่างจักรพรรดิทั้งสอง

และช่วยทำให้จักรวรรดิมีเสถียรภาพชั่วคราวภายหลังหลายปีแห่งสงครามกลางเมือง

พันธมิตรดังกล่าวมิได้ดำรงอยู่นาน ต่อมากอนสแตนตินและลิซีเนียสได้ทำสงครามต่อกัน

และคอนสแตนตินได้เอาชนะลิซีเนียสในปี ค.ศ. 324 กลายเป็นผู้ปกครองเพียงผู้เดียว

ตั้งแต่สมัยเนโรถึงสมัยคอนสแตนติน

ช่วงเวลาเชิงพยากรณ์ของสเมอร์นาซึ่งยาวนานสองร้อยห้าสิบปีก็สำเร็จครบถ้วน และในปี 313

คริสตจักรแห่งเปอร์กามอส คือคริสตจักรแห่งการประนีประนอม ได้เริ่มต้นขึ้น

และสิ้นสุดลงพร้อมกับคริสตจักรแห่งเอียทราในปี 538

สองร้อยห้าสิบปีของสเมอร์นาเป็นภาพแทนของช่วงเวลาแห่งการข่มเหง และในตอนปลายของช่วงเวลาโดยรวม

การข่มเหงของไดโอคลีเซียนได้ทำให้ “สิบวัน” (สิบปี) ในพระธรรมวิวรณ์สำเร็จครบถ้วน

โดยที่ช่วงเวลาแห่งการข่มเหงที่รุนแรงที่สุดนั้นเป็นภาพแฟร็กทัลของช่วงเวลาโดยรวม

สิบปีนั้นเป็นแฟรกทัลของสองร้อยห้าสิบปี สิบปีนั้นเป็นภาพแทนโอเมกาของการชมเห่งในสมัยเนโร และเมื่อสิ้นสุดลง จึงเกิดการแบ่งจักรวรรดิออกเป็นตะวันออกและตะวันตกในภาคโอเมกา.

การสมรสและการหย่าร้าง

สเมอร์นาเริ่มต้นขึ้นเมื่อคราวการเผากรุงโรมในปี ค.ศ. 64 และสิ้นสุดลงสองร้อยห้าสิบปีต่อมาในปี ค.ศ. 313 ด้วยประกาศกฤษฎีกาแห่งมิลานและการอภิเษกสมรสทางการเมืองระหว่างตะวันออกกับตะวันตก ช่วงแบบแฟรกทัลสิบปีแห่งการชมเห่งเริ่มต้นในปี ค.ศ. 303 และสิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 313 ด้วยประกาศกฤษฎีกาแห่งมิลานและการอภิเษกสมรสทางการเมืองระหว่างตะวันออกกับตะวันตก ยี่สิบปีซึ่งเริ่มต้นด้วยการแบ่งแยกทางกฎหมายระหว่างตะวันออกกับตะวันตกในปี ค.ศ. 293 โดยไดโอคลีเซียน สิ้นสุดลงในปี ค.ศ. 313 ด้วยการอภิเษกสมรสทางการเมืองระหว่างตะวันออกกับตะวันตก สนธิสัญญาสมรสแห่งปี ค.ศ. 313 ระหว่างตะวันออกกับตะวันตกสิ้นสุดลงด้วยการหย่าร้างในปี ค.ศ. 324 เมื่อคอนสแตนตินทรงเอาชนะลิซิเนียสแห่งตะวันตกและทรงกลายเป็นผู้ปกครองโรมแต่เพียงผู้เดียว การหย่าร้างเชิงพยากรณ์ในปี ค.ศ. 324 เกิดขึ้นสามปีหลังจากกฎหมายวันอาทิตย์ฉบับแรกในปี ค.ศ. 321

ช่วงเวลาสิบเจ็ดปีตั้งแต่ ค.ศ. 313 ถึง 330 ปังซีถึงการสมรสทางการเมือง การสิ้นสุดของการชมเห่งที่สเมอร์นาและเนโรเป็นตัวแทน และการเริ่มต้นของคริสตจักรแห่งการประนีประนอมที่เปอร์กามอสเป็นตัวแทน การเริ่มต้นของเปอร์กามอสใน ค.ศ. 313 ณ การสมรสนั้น ตามมาด้วยการเริ่มต้นของการชมเห่งซึ่งเริ่มขึ้นเมื่อมีการออกกฎหมายวันอาทิตย์ฉบับแรกใน ค.ศ. 321 จากนั้นก็ตามมาด้วยการหย่าร้างเชิงพยากรณ์ใน ค.ศ. 324 ซึ่งทำให้ตะวันออกและตะวันตกรวมเข้าเป็นจักรวรรดิเดียวภายใต้คอนสแตนติน หกปีต่อมา ใน ค.ศ. 330 การแบ่งออกเป็นตะวันออกและตะวันตกก็ถูกทำซ้ำอีกครั้งในเชิงพยากรณ์ ช่วงเวลาสิบเจ็ดปีนั้นเป็นตัวแทนของยุคอัลฟาของคริสตจักรแห่งเปอร์กามอส ซึ่งจะดำเนินต่อไปจนกว่าคริสตจักรแห่งยธาติราจะมาถึงในประวัติศาสตร์เชิงพยากรณ์ใน ค.ศ. 538 ยุคอัลฟานี้จะเป็นตัวแทนของประวัติศาสตร์โอเมกา ณ ตอนปลายของช่วงเวลาตั้งแต่ ค.ศ. 330 ถึง 538 ประวัติศาสตร์โอเมกาของเปอร์กามอสเป็นตัวแทนของช่วงเวลา ค.ศ. 496, 508 และ 533.

สิบเจ็ดปี

ปโตเลมีแห่งสงครามราเฟียทรงครองราชย์อยู่ "สิบเจ็ดปี" และมีช่วงเวลา "สิบเจ็ดปี" ระหว่างสงครามราเฟียกับสงครามพาเนียม สิบเจ็ดปีนั้นสอดคล้องกันในเชิงสัญลักษณ์กับสิบเจ็ดปีตั้งแต่ ค.ศ. 313 ถึง ค.ศ. 330 สองร้อยห้าสิบปีของสมัยรามาของเนโรนำไปสู่สิบเจ็ดปีแรกของคริสตจักรแห่งเปอร์กามอส และเชื่อมโยงกับสองร้อยห้าสิบปีที่เริ่มต้น ณ พระราชกฤษฎีกาฉบับที่สามในปี 457BC ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของ 2300 ปีในดาเนียล บทที่แปด ข้อที่สิบสี่ และเป็นรากฐานกับเสาหลักสำคัญของลัทธิแอ็ดเวนติสต์ พยานทั้งสองซึ่งมีระยะเวลาสองร้อยห้าสิบปีสอดคล้องกับสองร้อยห้าสิบปีของอาณาจักรที่หกแห่งคำพยากรณ์ในพระคัมภีร์ ซึ่งเริ่มต้นในปี 1776 และสิ้นสุดลงในปีนี้ คือ ค.ศ. 2026

บรรดาผู้บุกเบิกแห่งอัสเวนติสมิได้เห็นหรือเข้าใจช่วงสิบเจ็ดปีตั้งแต่ ค.ศ. 313 ถึง 330 เพราะในปี 1844 พวกเขายังไม่เข้าใจแม้แต่ประเด็นเรื่องวันสะบาโตวันที่เจ็ดหรือวันแห่งดวงอาทิตย์ อย่างไรก็ตาม พวกเขาได้ตระหนักถึงหนึ่งร้อยห้าสิบปีแห่งข้อสิบของวิวรณ์บทที่เก้า และสิ่งนี้ได้กลายเป็นจุดเริ่มต้นของช่วงเวลาหนึ่งซึ่งนำไปสู่สมรร้อยเก้าสิบเอ็ดปีกับสิบห้าวัน อันสิ้นสุดลงในวันที่ 11 สิงหาคม ค.ศ. 1840 ความเข้าใจนั้นได้ก่อให้เกิด "การสาแดงอันยิ่งใหญ่แห่งอุทยานภาพของพระเจ้า"

บรรดาผู้บุกเบิกมิได้ตระหนักถึงช่วงระยะที่สองแห่งหนึ่งร้อยห้าสิบปีในวิวัฒนาการที่เก่า
ความเข้าใจพื้นฐานของพวกเขาเป็นฐานรากซึ่ง “ความสว่างใหม่” ของวิวัฒนาการที่เก่าถูกสร้างขึ้นบนฐานนั้น
ความสว่างนั้นถูกเปิดออกด้วย “กุญแจ” แห่งสงครามนินะเวห์ “กุญแจ” นั้นทำให้นักศึกษาคำพยากรณ์สามารถ
มองเห็นอาณาจักรทั้งสี่ในคำพยากรณ์พระคัมภีร์ที่ปรากฏในดาเนียลและวิวรณ์ ได้แก่ บาบิโลน
มีเดีย-เปอร์เซีย กรีก จักรวรรดิซีลucidและปโตเลมี อาณาจักรของมุฮัมมัด
และที่สำคัญยิ่งกว่านั้นคือมันขยายให้เห็นเด่นชัดถึงจักรวรรดิโรมัน
โดยชี้ให้เห็นการขึ้นและการล่มสลายไม่เพียงของโรมเท่านั้น
แต่รวมถึงอาณาจักรโรมตะวันออกและโรมตะวันตก ตลอดจนสหรัฐอเมริกา (ผู้พยากรณ์เท็จ) สันตะปาปา
(สัตว์ร้าย) และสหประชาชาติ (พญามังกร)
การขึ้นและการล่มสลายทั้งสิ้นของอาณาจักรเหล่านี้เป็นพยานถึงความเคลื่อนไหวของพญามังกร สัตว์ร้าย
และผู้พยากรณ์เท็จ ซึ่งในที่สุดนำโลกไปสู่อารมาเกดดอน
ความเคลื่อนไหวนั้นถูกนำเสนอไว้ในหกข้อสุดท้ายของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด
และจุดเริ่มต้นของความเคลื่อนไหวนั้นถูกนำเสนอไว้ในประวัติศาสตร์ที่ซ่อนเร้นของข้อที่สิบ
ศึกแห่งนินะเวห์เป็นจุดอ้างอิงเชิงพยากรณ์ที่ใช้ปรับให้คำพยากรณ์ทั้งหลายเกี่ยวกับจักรวรรดิโรม
อาณาจักรโรมตะวันออกและโรมตะวันตก และโรมฝ่ายสันตะปาปา
สอดคล้องกันภายในลำดับเหตุการณ์แห่งวาระสุดท้าย ดังนั้น
ศึกแห่งนินะเวห์จึงเป็นกุญแจที่อธิบายคำพยากรณ์เชิงพยากรณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับโรมได้อย่างครบถ้วน
และตามข้อสิบสี่ของดาเนียลบทที่สิบเอ็ด โรมคือผู้สถาปนาอิมิตนั้น
กุญแจที่นำแนวคำพยากรณ์เหล่านั้นมารวมเข้าด้วยกันคือศึกแห่งนินะเวห์

ในบทความถัดไป
เราจะเริ่มรวบรวมบทความห้าบทความก่อนหน้านี้ซึ่งกล่าวถึงวิถีทั้งหลายแห่งพระธรรมวิวัฒนาการที่เก่าเข้าด้วยกัน